

10th March 1964]

APPENDIX II.

[Vide answer to starred question No. 210 on page 141.]

[SUBJECT.—Civil Supplies—Foodgrains—hoarding—Steps taken for prevention.]

The policy in respect of price control is laid down by the Centre. Besides the action that is taken by the Government of India, the following steps have been taken by this Government for holding the price line :—

(i) Fair price shops for the supply of rice to the vulnerable sections of the community at cheap prices are opened wherever and whenever necessary. Two hundred fair price shops were functioning in various districts up to the end of September 1963. With the increase in the open market price of rice, the number was raised to 333 and later to 500. The districtwise number of fair price shops is given below :—

<i>District.</i>	<i>Number of shops.</i>
Chingleput	100
Ramanathapuram	70
Coimbatore	22
Salem	25
Tirunelveli	46
North Arcot	16
Kanyakumari	15
Nilgiris	70
Madurai	15
Tiruchirappalli	10
Madras	100
South Arcot	11
Total ...	500

Rice from the fair price shops is being distributed at two litres per head per day, subject to a maximum of 15 bags per day per shop in the Madras City and 10 bags in other districts. The retail price of rice issued varies from 39 to 41 nP. per litre.

(ii) Wheat is being sold at fair price through the shop-keepers authorised by the District Revenue Officers and the Collectors. These shops get their supplies from the Central reserves. With a view to popularising the consumption of wheat in the place of rice, all the quantitative restrictions in the release of wheat from the Central reserves and in the sale of wheat from the approved shops have been lifted.

[10th March 1964]

(iii) Government have sanctioned the opening of eight fair price shops for the sale of firewood in Madras City to the poor. Firewood is sold in these shops at Rs. 1.50 per gundu of 20 kg.

(iv) Government have sanctioned a scheme for the organisation of a large number of Consumer Co-operative Stores for the sale of essential commodities at fair prices. The Scheme in its first phase has been implemented in nine towns, viz., Madras City, Madurai, Thanjavur, Tuticorin, Salem, Vellore, Coimbatore, Nagercoil and Tiruchirappalli. The Scheme has since been extended to 19 additional towns having a population of 50,000 to 1 lakh each. The retail units so far opened have been able to sell essential commodities at prices lower than the market rates keeping only the minimum profit required for their working expenses. Apart from this, another scheme for the organisation of co-operative consumer stores for the benefit of employees of the industrial establishments and plantations has been sanctioned. Under this Scheme, 198 industrial establishments and 102 plantations have been selected for organising co-operative stores. Stores have been started so far in 120 industrial establishments and 24 plantations. It is also proposed to introduce shortly another scheme for the distribution of consumer articles in rural areas through village co-operatives and marketing societies. About 2,500 village societies will be selected for the supply of essential consumer articles during 1963-64 and by the end of the third plan, about 5,000 societies will be working under the scheme.

(v) Following the declaration of Emergency, a tendency for a spurt in prices of vegetables in the City was noticed. After a good deal of discussion, an agreement was reached that the retailers should charge not more than 20 per cent over the rates obtaining in Kothwal Bazaar.

As a long term measure, Government have sanctioned a scheme for production of more vegetables in and around Madras City and in the towns of Madurai, Coimbatore, Tiruchirappalli and Tirunelveli.

(vi) Although our food position is quite satisfactory, a watch over the trading on foodgrains is kept. Under the Madras Foodgrains Dealers' Licensing Order, 1958, to provide in foodgrains exceeding 19 quintals at a time have to take out a licence. The licensees are required to submit fortnightly reports about the arrivals, stock position of foodgrains, etc., and have to issue bills for sale. The business premises are subject to inspection by the Revenue, the Commercial Taxes and the Civil Supplies Authorities.

(vii) Similarly, it was considered necessary to keep a watch over the purchases and sale of sugar. Government have therefore issued the Madras Sugar Dealers' Licensing Order, 1962, providing for licensing of the dealers engaged in sugar trade in quantities exceeding 50 quintals at a time.

10th March 1964]

(viii) Pulses like blackgram, toor dhal, etc., required in this State are generally imported from the North Indian Centres. Due to lack of wagons for transport, there was occasional scarcity and a slight increase in prices. Prompt action is taken for allotment of adequate number of wagons for the movement of pulses to the South.

(ix) Hoarding the stocks of trade reduces availability of commodities in the market and this affects adversely the prices of food-grains. As an anti-hoarding measure, the hoarding capacity of the trade is regulated by credit control. The Reserve Bank regulates advances by scheduled banks.

A close watch is maintained over the trend of prices and supply position of essential commodities. The provisions of the Essential Commodities Act and the Defence of India Rules will be invoked if and when necessary.

[பொருள்.—உணவுப்பொருள்கள்—பதுக்கல்—ஒழிப்பு—அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள்.]

விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்துவது சம்பந்தமான கொள்கையை மத்திய அரசாங்கம் வகுத்துள்ளது. இத்துடன் மாநில அரசாங்கமும் விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்தப் பின்வரும் நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டுள்ளது :—

(i) அவசியம் நேரும்போது, அவசியமான இடங்களில், ஏழை மக்களுக்குக் குறைந்த விலையில் அரிசி கிடைக்கச் செய்வதற்காக நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்படுகின்றன. 1963 செப்டம்பர் முடிய பல்வேறு மாவட்டங்களில் 200 நியாய விலைக் கடைகள் இருந்தன. அரிசி விலையேற்றத்தின் காரணமாக 200 கடைகள் 333 ஆகவும் பிறகு 500 ஆகவும் அதிகமாக்கப்பட்டன. மாவட்டவாரியாகத் திறக்கப்பட்டுள்ள நியாய விலைக் கடைகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன :—

மாவட்டம்.

கடைகளின் எண்ணிக்கை.

செங்கற்பட்டு	100
ராமநாதபுரம்	70
கோயம்புத்தூர்	22
சேலம்	25
திருநெல்வேலி	46
வட ஆற்காடு	16
கன்னியாகுமரி	15
நீலகிரி	70
மதுரை	15
திருச்சிராப்பள்ளி	10
சென்னை	100
தென் ஆற்காடு	11

மொத்தம் 500

[10th March 1964]

நியாயவிலைக் கடைகளில் நாளொன்றுக்கு ஆளுக்கு 2 லிட்டர் அரிசி கொடுக்கப்படுகிறது. இது சென்னை நகரில் உள்ள கடை ஒன்றுக்கு அதிகபட்சம் 15 மூட்டை அரிசியும், மற்ற மாவட்டங்களில் கடை ஒன்றுக்கு அதிகபட்சம் 10 மூட்டை அரிசியும் வழங்கப்படுகிறது. இந்த அரிசியின் சில்லறை விற்பனை விலை லிட்டர் ஒன்றுக்கு 39 நயா பைசாவிலிருந்து 41 நயா பைசா வரையில் இருக்கிறது.

(ii) மாவட்ட ரெவின்யூ அதிகாரிகள், கலெக்டர்கள் ஆகியோரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள கடைகளில் கோதுமை நியாய விலைக்கு விற்கப்பட்டு வருகிறது. மத்தியச் சேமிப்பிலிருந்து இந்தக் கடைகளுக்குக் கோதுமை வழங்கப்படுகிறது. அரிசிக்குப் பதிலாகக் கோதுமை உணவைப் பிரபலப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு, மத்தியச் சேமிப்பிலிருந்து கோதுமையை வழங்குவதற்கும், அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள கடைகளில் கோதுமையை விற்பனை செய்வதற்கும் அளவுக் கட்டுப்பாடுகள் முழுவதும் நீக்கப்பட்டுள்ளன.

(iii) சென்னை நகரில் ஏழை மக்களுக்கு நியாய விலையில் விறகு விற்பனை செய்வதற்காக எட்டு நியாய விலைக் கடைகளுக்கு அரசாங்கம் அனுமதி வழங்கியிருக்கிறது. இந்தக் கடைகளில் 25 கிலோகிராம் கொண்ட குண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 1.50 வீதம் விறகு விற்கப்படுகிறது.

(iv) அத்தியாவசியப் பொருள்களை நியாய விலைகளில் விற்பனை செய்ய ஏராளமான கூட்டுறவு மளிகைக் கடைகளை ஏற்படுத்தும் திட்டத்தை அரசாங்கம் அங்கீகரித்துள்ளது. இந்தத் திட்டம் முதல் கட்டத்தில் சென்னை, மதுரை, தஞ்சை, தூத்துக்குடி, சேலம், வேலூர், கோவை, நாகர்கோவில், திருச்சி ஆகிய ஒன்பது நகரங்களில் அமுலாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐம்பதாயிரம் முதல் ஒரு லட்சம் வரை மக்கத்தொகையுள்ள மேலும் 19 நகரங்களுக்கும் இத் திட்டம் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவரை திறக்கப்பட்டுள்ள சில்லறை விற்பனைக் கடைகள் அத்தியாவசியப் பொருள்களை மார்க்கட் விலைக்குக் குறைவாக விற்பனை வருகின்றன; நடைமுறை செலவுக்கான குறைந்த அளவு லாபமே வைத்துக்கொள்கின்றன. இதைத் தவிர, தொழில் நிறுவனங்களைச் சேர்ந்த ஊழியர்களுக்கும் மலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் நன்மையளிப்பதற்கென்று இத்தகைய கூட்டுறவு மளிகைக் கடைகளை ஏற்படுத்தும் இன்னொரு திட்டமும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. இத் திட்டத்தின்கீழ் 198 தொழில் நிறுவனங்களும், 102 மலைத் தோட்டங்களும் கூட்டுறவுப் பண்டகசாலைகள் ஏற்படுத்துவதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதுவரை 120 தொழில் நிறுவனங்களிலும், 24 மலைத் தோட்டங்களிலும் பண்டகசாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

கிராமக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், மார்க்கெட்டிங் சங்கங்கள் மூலம் அத்தியாவசியப் பண்டங்களை கிராமப் பகுதிகளில் வழங்குவதற்கான மற்றொரு திட்டத்தையும் விரைவில் கொண்டுவர உத்தேச

10th March 1964]

சிக்கப்பட்டுள்ளது. 1963-64-ல் அத்தியாவசியப் பண்டங்களை வழங்குவதற்காக சுமார் 2,500 கிராமச் சங்கங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் படும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட இறுதிக்குள் சுமார் 5,000 சங்கங்கள் இத் திட்டத்தைச் செயலாற்றிவரும்.

(v) தேசிய நெருக்கடி நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதை யொட்டி, சென்னை நகரில் காய்கறிகளின் விலைகள் அதிகரிக்கும் போக்கு காணப்பட்டது. காய்கறி மொத்த வியாபாரிகள், தில்லை வியாபாரிகள் ஆகியோரின் பிரதிநிதிகளுடன் விரிவாக விவாதம் நடத்தியதன் விளைவாக, சில்லறை விற்பனையாளர்கள் கொத்தவால் சாவடி விலையில் 20 சதவீதத்துக்குமேல் கூட்டுவது இல்லையென்று ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டது.

நீண்டகால ஏற்பாடாக சென்னை நகரின் சுற்றுப்புறங்களிலும், மதுரை, கோவை, திருச்சி; திருநெல்வேலி ஆகிய நகரங்களிலும் காய்கறி உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கான திட்டம் ஒன்றை அரசாங்கம் அங்கீகரித்துள்ளது.

(vi) நம்முடைய உணவு நிலை திருப்திகரமாக இருந்தபோதிலும், உணவுப் பொருள்களின் வியாபாரம் கண்காணிக்கப்பட்டு வருகிறது. 1958-ம் ஆண்டு சென்னை உணவுப் பொருள் வியாபாரிகள் உத்தரவின் கீழ், ஒரு தடவையில் 19 குவின்ட்ஸ்களுக்கு அதிகமாக உணவுப் பொருள்களை விற்பனை செய்பவர்கள் வர்த்தகவரி அதிகாரிகளிடமிருந்து லைசென்சு பெறவேண்டும். இவ்வாறு லைசென்சு பெற்றவர்கள் உணவுப் பொருள்களின் கொள்முதல், இருப்பு முதலியவற்றைப் பற்றிப் பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒரு தடவை அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அத்துடன், விற்பனைக்குப் பித்தரவேண்டும். மேலும் வியாபார இடங்களை ரெவின்யூ அதிகாரிகள், வர்த்தக அதிகாரிகள், சிவில் விநியோக அதிகாரிகள் ஆகியோரும் பார்வையிடலாம்.

(vii) இதைப்போலவே, சர்க்கரைக் கொள்முதல், விற்பனை பற்றியும் கண்காணித்து வருவது அவசியம் எனக் கருதப்பட்டது. எனவே, அரசாங்கம் 1962-ல் சென்னை சர்க்கரை வியாபாரிகளுக்கு லைசென்சு வழங்கும் உத்தரவைப் பிறப்பித்தது. இதன்படி, ஒரு தடவையில் 50 குவின்ட்ஸ்களுக்கு அதிகமாக விற்பனை செய்யும் வியாபாரிகள் லைசென்சு பெறவேண்டும்.

(viii) நமது மாநிலத்திற்குத் தேவைப்படும் உளுந்து, துவரை போன்ற பயறு வகைகள் பொதுவாக வட இந்தியப் பகுதிகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. சரக்குப் போக்கு வரத்துக்குப் போதுமான வாகனங்கள் இல்லாத குறையினால், சில சமயங்களில் இந்தப் பொருள்களுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. விலையும் ஓரளவு கூடியது. இந்தப் பயறு வகைகளைத் தென் பகுதிக்குக் கொண்டு செல்லப் போதுமான அளவில் வாகன்களை ஒதுக்கச் செய்வதற்கு உரிய நடவடிக்கையும், எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது.

[10th March 1964

(ix) வியாபாரிகள் உணவுப் பொருள்களை அதிக அளவில் சேமித்து இருப்பு வைத்து விடுவதால், மார்க்கட்டில் அவற்றின் விறியோகம் குறைந்துபோய், விலையும் அதிகமாகிறது. இவ்வாறு சேமித்து வைப்பதைத் தடுக்கும் பொருட்டுச் சேமிப்பு அளவா னது கடன் கட்டுப்பாடு மூலம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளது. ஷெட்யூல்டு பாங்குகள் கொடுக்கும் முன்பணங்களை ரிசர்வ் பாங்கு ஒழுங்குபடுத்துகிறது.

(x) அத்தியாவசியப் பண்டங்களின் விலைவாசி, விறியோக நிலை ஆகிய நிலவரங்கள் கவனமாகக் கண்காணிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவசியம் நேரும்போது அத்தியாவசியப் பண்டச் சட்ட விதிகளும், இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்ட விதிகளும் பயன் படுத்தப்படும்.

